

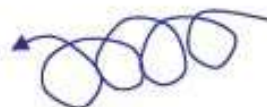
pufoase și foarte arătoase, s-au vândut imediat. Băiatul a dăruit toți banii fondului pentru copiii nevoiași. Doamna învățătoare, aflând că le-a pregătit singur, a cumpărat și dânsa câteva.

A doua zi, în clasă, Mihai a fost foarte apreciat. Unii colegi i-au cerut rețeta prăjiturilor.

„Nu e lucru ușor să fii un bucătar priceput, dar dacă reușești, este minunat!”, s-a gândit Mihai, fericit.

Mihai îți propune acum o rețetă... amuzantă!

Ce-ai zice să devii și tu un bucătar iscusit, asemeni lui Mihai? Îți propunem un desert haios, care seamănă cu un animaluț, mai exact cu un... arici! Pentru a-l realiza, cere ajutorul părinților tăi.

Veți avea nevoie de: boabe de struguri albi, un bob de strugure negru, o pară, scobitori și un cuțit. Pentru început, veți face trupul ariciului. Se taie o fâșie subțire, pe lungime, dintr-o pară, astfel încât fructul să poată sta așezat pe „burtă”, fără să se rostogolească.

Apoi, îi veți face chipul. Se decojește prima jumătate a fructului, cea în care para este mai subțire, către codiță. O boabă de strugure negru va fi năsucul ariciului. În loc de ochi puteți pune doi sămburi mici de măr sau de pară. Introduceți apoi boabele de struguri albi în scobitori, lăsând un capăt mai lung și altul mai scurt. Capătul de scobitoare mai scurt îl înfițeți în pară, în partea nedecojită a fructului. Capătul mai lung va rămâne afară, el fiind unul din acele ariciului. Veți face asta de mai multe ori, până ce tot trupul este plin de țepi.

În final, ariciul vostru va trebui să arate cam așa:

EXERCIȚII

● **Răspunde la întrebări:**

→ De ce vrea Mihai să devină bucătar?

→ Ce trebuie să facă băiatul pentru a-și îndeplini visul?

→ Unde voia să ducă Mihai brișe?

Micul bucătar

(de Laura Răducanu)

Mihai își dorește de mic să devină bucătar. Și-a descoperit această pasiune privind-o pe mama sa cum gătește zi de zi, în bucătărie. Măinile ei se mișcă cu repeziciune și plăsmuiesc prăjituri minunate și multe feluri de mâncare delicioase. În plus, mama e mereu bucurată când pregătește ceva de mâncare pentru el și pentru tata. Și niciodată nu pare obosită.

Într-o zi, Mihai le-a spus părinților săi:

— Eu, când voi fi mare, vreau să mă fac bucătar. Îmi voi deschide un restaurant și voi găti la fel de bine ca tine, mami.

— E o idee minunată, dar vei avea foarte mult de muncă! i-a răspuns mama. Însă, cu voința pe care o ai, nu mă îndoiesc că vei reuși. Trebuie să începem din timp să exersăm. De astăzi înainte, vei lucra cu mine în bucătărie. O să fii ajutor de bucătar. Ești de acord?

— Desigur! Mulțumesc, mami! a spus Mihai și a îmbrățișat-o fericit. Chiar din acel moment, el a început să muncească spre a-și împlini visul.

Prima dată a făcut cunoștință cu aragazul. Grozav se mai temea de el! Apoi, a învățat să facă ouă ochiuri. Tigaia încinsă părea extrem de periculoasă, iar uleiul, care a bufnit ca un vulcan drept pe faianță, era de-a dreptul un coșmar. Încet-încet, cu răbdare și stăruință, copilul a devenit un ajutor de bucătar foarte priceput.

Cartofii s-au lăsat înduplecați spre a fi tăiați feliuțe și prăjiți. Albușurile s-au transformat într-o spumă albă și mătăsoasă când Mihai a învățat să folosească mixerul. Morcovii au ajuns repede în supă, ceapa la fel, pentru că băiețelul deprinsese arta gătitului.

De aceea, când s-a apropiat ziua organizării târgului de Crăciun de la școală, i-a spus mamei:

— Știi, mami, eu am învățat rețeta pentru brișe. Aș vrea să coc câteva și să le vând la târg. Toți banii obținuți din vânzarea jucăriilor sau dulciurilor făcute de noi vor fi donați unor copii nevoiași. Îmi doresc foarte mult să particip cu ceva făcut de mine.

— Minunat! Haide, să coacem brișe! l-a încurajat mama.

Mihai a pregătit totul: vasele, mixerul, ingredientele. A amestecat ouăle cu zahărul, cu iaurtul, făina și uleiul. A turnat coca în tăvițe și a copt prăjiturile. Le-a așezat pe platouri și le-a dus la școală. Brișele,

● Tu cine crezi că este mai important: *Substantivul, Adjectivul sau Verbul?* Argumentează!

● Notează cu **A** enunțurile adevărate și cu **F** pe cele false.

- Substantivul denumește ființe, lucruri, fenomene ale naturii.
- Adjectivul este partea de vorbire care arată ce este sau cine este.
- Cuvântul misterios care încremenise lumea poveștilor era Substantivul.
- Fetița a fost cea care a reușit să alunge „vraja”.
- Părțile de vorbire nu pot exista una fără cealaltă.

● Scrie acțiuni (verbe) pentru următoarele personaje:

- Aladdin _____
- Bambi _____
- Albă-ca-Zăpada _____

● Analizează părțile de vorbire din enunțul următor:

Dumneavoastră, Domnule, sunteți puternicul verb?

● Colorează însușirile care se potrivesc fetei.

politicoasă	înfumurată	atentă	misterioasă
supărăcioasă	isteață	inventivă	fricoasă

● Pune un alt titlu textului citit și argumentează alegerea ta.

AUTOEVALUEAZĂ-TE!

Cum ai înțeles textul și ai rezolvat exercițiile?

Foarte bine!

Bine!

Mă voi strădui mai mult!

Însemnătatea părților de vorbire

(de Natașa Galche)

Din cartea de povești, cu coperte frumos colorate, se auzea o gălăgie de nedescris. Ana o deschide încet, ca nu cumva personajele basmelor să se sperie și să fugă. Însă, spre uimirea fetiței, nu personajele cărții făceau un asemenea tărăboi. Pe prima pagină, stăteau adunate, la grămadă, zeci de cuvinte din povești diferite.

— Ce e cu hărmălaia aceasta? întrebă Ana. De ce vă certați?

— *Adjectivul* a îndrăznit să spună că este cea mai importantă parte de vorbire! a început să explice *Substantivul* pe un ton jignit. Se știe de când lumea că eu, *Substantivul*, sunt cel mai valoros! Toate personajele, toți copiii, toate animalele, toți copacii și toate plantele trăiesc datorită mie! Ce ar fi „Pinocchio”, „Cenușăreasa”, „Aladdin”, „Hansel și Gretel” sau „Bambi” fără mine? Nici nu ar exista! Nu s-ar fi inventat! Numai eu arăt tuturor ce este sau cine este! Numai eu denumesc ființele, lucrurile, fenomenele naturii!

— Mare lucru! îi tăie vorba *Adjectivul*. Cum ar fi întreaga lume a poveștilor fără mine? Ce ar însemna ființele și lucrurile fără însușirile mele? Dacă nu eram eu, *Adjectivul*, nici măcar nu ați fi auzit vreodată de „Scufița roșie”, de „Albă-ca-Zăpada”, de „Motanul încălțat”, de „Rățușca cea urâtă” sau de „Micuța sirenă”! Toate ar fi la fel, plictisitoare, fără pic de culoare. Rățușca, dacă nu ar fi urâtă, nu s-ar transforma într-o frumoasă lebădă! Iar Motanul, dacă nu ar fi încălțat, nu ar avea niciun farmec! Ce să mai spun despre Albă-ca-Zăpada?!

Ana se uita cu ochii mari când la *Substantiv*, când la *Adjectiv*, neștiind cui să dea dreptate. Firește, fiecare avea dreptatea lui.

Deodată, se auzi o voce puternică:

— Certăți-vă, certăți-vă! Fără mine oricum n-ați fi nimic!

— Iertați-mă, dar dumneavoastră cine sunteți? întrebă Ana, politicoasă.

— Eu? O să-ți arăt imediat CINE sunt eu!

Și, spunând aceste vorbe, misteriosul cuvânt se făcu nevăzut. În aceeași clipă, totul

Capitolul 1 Pe tărâmul imaginației

Cufărul zburător

(adaptare după Hans Christian Andersen)

A fost odată ca niciodată un negustor bogat care, după ce a murit, lăsă întreaga avere fiului său. Acesta, care nu muncise și nu câștigase niciodată nimic, a cheltuit toți banii, până la ultimul.

După ce a vândut tot ce mai avea prin casă, fiul negustorului a rămas doar cu un cufăr vechi. Nu mai avea nici măcar un pat pe care să doarmă, așa că s-a băgat în cufăr. Dar, minune! Cufărul era fermecat: cum îi închideai capacul, se ridica în aer și zbura!

Și băiatul a zburat departe, departe, deasupra norilor, dincolo de hotarele împărăției. Îi era tare frică să nu cadă de-acolo, de sus, dar nu s-a întâmplat asta. În schimb, a ajuns într-o țară necunoscută. A coborât din cufăr și a întrebat o femeie, care ținea de mână un copil:

— Al cui este palatul care se înalță mândru în fața noastră? N-am mai văzut așa minunăție de când mă știu!

— Este palatul împăratului nostru și în el trăiește fiica lui. Nimeni nu are voie să intre la prințesă, pentru că i s-a prezis că va fi nefericită când se va îndrăgosti.

Fiul negustorului a așteptat ca femeia să plece, s-a urcat în cufăr, a închis capacul și, imediat, a ajuns pe acoperișul palatului. A intrat apoi în camera prințesei și a rămas uimit de frumusețea neasemuită a acesteia.

La rândul ei, prințesa cum l-a văzut, l-a și plăcut. Tânărul i-a mărturisit cât de frumoasă și grațioasă o găsește: i-a vorbit despre ochii ei ca niște lacuri limpezi și adânci, despre tot ce găsea deosebit la ea. A cerut-o apoi de soție și fata a fost de acord.

— Vino mâine să te prezint părinților mei, a spus fata. Le vei spune o poveste frumoasă și ei, cu siguranță, te vor plăcea și vor fi de acord cu nunta noastră. Ai grijă ca povestea ta să fie plină de învățăminte, ca să

